

Tweede Oosterparkstraat. Bewoner zit in de gevangenis, op verzoek van woningbouwvereniging wordt woning leeggehaald.

hoog naar beneden gesprongen. Nou, toen had ik het wel even moeilijk hoor.”

Of die keuken waar een hoofd was afgehakt. “Geen prettig verhaal, hoor,” waarschuwt Otten. “Die man probeerde zijn schoonmoeder te wurgen en toen dat niet lukte, hakte hij haar hoofd eraf, verpakte het in een gordijn en legde het in de achtertuin. Buren zagen het rollen. De opzichters durfden niet naar binnen. Ik wel, want ik moest dat bloedbad schoonboenen.”

Maden door het plafond

En dan de Cabralstraat waar een dode man in de badkamer werd gevonden. “De maden kwamen door het plafond naar beneden. De burens willen dat je het zo snel mogelijk doet, die worden helemaal gek. En een broer die afstand had gedaan van de erfenis, kwam dwars door de lijklucht heen toch nog wat spullen meejatten. Onvoorstelbaar.”

En dan was er nog die keer dat hij een woning betrad en de overleden bewoner aan een touw zag hangen. “Tong op de borst. Geen prettig gezicht. Hij had dure spullen, maar de familie deed afstand van de erfenis. Mijn vrouw heeft zijn schoenen later nog verkocht op Marktplaats.”

“Tsja,” verzucht Otten. “Mensen beseffen vaak niet dat die troep wel door iemand moet worden opgeruimd. En dat is niet even met een spuitbusje de boel opfrissen, hoor.” Otten verhaalt in plastische termen over lijkvocht, lijklucht en het verwijderen daarvan en concludeert dan dat hij eraan gewend raakt. De adressen en huisnummers staan in zijn geheugen gegrift, dat wel. Maar hij kan het prima van zich af-

**‘Drie uur ’s
nachts belde
een hotel.
Een gast had
zelfmoord
gepleegd, de
kamer was
een ravage’**

zetten als hij ’s avonds thuis komt. “Het gaat mij erom dat zo’n huis weer netjes wordt opgeleverd. En dat anderen daar blij om zijn. Zolang ik dat bedenken, gaat het me goed af.”

Multitect heeft een klein en hecht schoonmaakteam van twaalf mensen. Vijf van hen zijn bezig in een huis in Amsterdam-Oost waarvan de bewoner in de gevangenis zit. Zijn uitkering is stopgezet, waardoor de huur niet meer betaald kan worden.

In het trappenhuis circuleert de zoetige geur van oude vrouwenparfum. Naast de voordeur hangt een poster van *Scarface*. Van Beek slentert met een licht slepend been de woning binnen. Aan zijn schoenzool kleef een langwerpige stuk ducttape. Het huis ziet eruit alsof het in allerijl is verlaten, maar qua troep valt het volgens Van Beek erg mee. Meer dan een paar uurtjes gaat dit de jongens niet kosten. Op de grond liggen verfrommelde plastic tasjes, een Axe-deostick, een lege doos van een radiografisch bestuurbare helikopter, telefoonopladers, een flesje nagellak en een door de zon gebleekte Gouden Gids.

Her en der briefjes met ‘Fuck Off!’ en ‘Hi baby, I have had to see you, I love you xxx’. Anders dan veel andere woningen ademt deze een sfeer van erotiek en snelheid, van meisjes en gevaar. Hier is het bed beslapen door meer dan één persoon.

Ongemerkt is een buurman de woning binnengeglijpt. Met zijn handen op zijn rug sjokt hij weeklagend heen en weer. Hij haalt zijn neus op. “Sjonge, jonge, wat een troep. Eindelijk alles weg hier!” brijst hij. Intussen snuffelt hij nieuwsgierig rond, als een muis die eindelijk kans heeft gezien het hol van de leeuw te be-